

шанието си, толкова по-голъмо е наказанието ако излъжешъ.

— Бжди спокоенъ, дѣдо, — казала тя и веднага грабнала чувалтъ.

По пжтя тя минала прѣзъ една гора. Тукъ тя спрѣла да почине. Погледнала назадъ — старецътъ се не виждалъ. Отъ чувала се носилъ нѣкакъвъ особенъ шумъ.

— Много искамъ да видя какво има въ този чувалъ, — си казала жената. — Той е толкова далечъ, че нѣма да ме види като го развържа.

И тя развързала чувала.

Веднага нѣщо избръмчало отъ него и кацнало на близкото дърво. Тя се затекла да го хване, но то хврѣкнало още по-надалечъ. Оставила го и се върнала при чувала. Тя чула, че изъ въздуха нѣщо бръмчи, по земята подскачатъ разни бубулечки и насѣкоми, пълзятъ изъ трѣвата, лазятъ по дърветата. Всевъзможни видове животни: шурци и паяци, скакалци и бръмбари, мухи и комари, мравки и хлѣбарки бързо излизали изъ чувала. Тя тичала, гонила ги, удряла съ ржцѣ, но напраздно.

И докато си помислила, че я очаква голъмо наказание, тя била вече наказана: тя била обърната на пѣстра птица. Нейнитѣ съ много крѣпки дрехи биле обърнати на пѣстра перушина, затова и птицата нарекли *пѣстъръ кълвачъ*, която още се скита отъ дърво на дърво, почуква ги и търси да намѣри нѣщо за да го турне въ чувала, но дали нѣкога ще може да ги свърши?

Отъ нѣмски: А Писковска.